

Ihmissydän toiselle, kateellinen. Kuinka tuo pystyy ja pääsee – miksen minä? Toinen on hoikempi, parempi, rikkaampikin. Tiimi tiimille, osasto osastolle, yksikkö toiselle; Heillä on helpompaa, noilla on notkeempaa, paremmat palkatkin. Kaupunki kaupungille; Turut – Tampereet, Äänekosket – Saarijärvet, Nokiat – Sastamalat – Ylöjärvetkin; Kuinka he saavat kaikki tukiaiset, miksi heillä on kuntalisät ja noilla parhaat kunnanisät. Meillä vaan palvelut poikki. Heillä on myös kaikki kauniit naiset. Haloo! Maa maalle; Suomi – Ruotsi, Iran – Irak, Saksa – Ranska...Kumpi voittaa kumpi häviää – se on tärkeää. Sodat, euroviisut, talvikisat, järki taakse jää. Naapuriplaneetat sentään matkan päässä. Mutta varmasti siellä on vihreämpää? Kukaan ei oikeasti voita, eikä oikeasti ole parempi. Olemme vain ihmisiä, särkyviä, sairastuvia, kuolevia. Kukaan ei säily ehjänä – ja takuuta ei ole. Kukaan ei lähde elävänä, ja silti emme tajua mistä sodat alkavat. Sydäimestä. Ja jouluna me halataan.